

OBSERVATIEVERSLAG.

OPLEIDING 30.

NAAM: José Bruers

Tweede observatie. Bij Angelique Konijn.

MiMakkernaam: Clown Cato.

Om half 2 kwam Angelique me ophalen van de hal van zorgcentrum de Venloene in Loon op Zand.

Samen liepen we naar de afdeling waar ze die middag als clown Cato zou spelen.

Na een kort overleg met de verzorging gingen we naar de logeerkamer en daar kon Angelique zichzelf omkleden en leegmaken.

Ik mocht er bij blijven. Tijdens het omkleden vertelde Angelique over haar werk als MiMakker en gaf ze antwoord op mijn vragen.

Het leegmaken mocht ik ook meemaken en ik vond het prettig om te zien hoe ze dat deed.

Ze begon eigenlijk al op het toilet met een soort geneurie. Ze trappelde op de grond, rekte zichzelf uit, bukte dan weer, zuchtte, gebruikte haar gezichtsspieren, beklopte haar hele lijf en toen kwam Cato tevoorschijn.

Meteen op de gang ontstond er contact met een mevr. Samen keken ze door een raam, zochten een sleutel (Cato probeerde haar pen). Mw. was emotioneel (verliessituatie).

Mw. huilt en Cato huilt mee. Heel begripvol. Ze fluisteren met elkaar.

Even later loopt Cato de huiskamer in met een koffer, een pop en een grote roze bloem.

Een mw. wil de bloem wel hebben en vraagt of hij voor haar is. De verzorging bemoeit zich ermee. Jammer, want ik was benieuwd naar de ingang die Cato zou gebruiken en die werd nu al ingevuld.

Dan vraagt mw. of Cato naast haar wil komen zitten. Cato weet niet goed hoe ze dat moet doen en d.m.v. absurd spel probeert ze te gaan zitten. Een mw. komt helpen en een andere mw. bemoeit zichzelf ermee. Het is een prachtig schouwspel en de mensen hebben plezier.

Dan komt er een zuster die ingrijpt, want mw. zou valgevaarlijk zijn.

Die indruk had ik niet en ik had ook de indruk dat Angelique de situatie volkomen onder controle had. Maar de zuster blijft bij de mw. staan en blokkeert zo het hele spel.

Knap hoe Cato gewoon zichzelf blijft en zich hier niet aan lijkt te storen.

Als de mw. Cato aanraakt dan doet Cato alsof ze wordt gekieteld. Ze hebben weer pret.

Een mw. vindt het zo mooi, dat ze emotioneel wordt en gaat huilen.

Wat een prachtig moment van ontroering,

En jammer, maar weer grijpt de zuster in door de mw. te gaan troosten.

Met gekromde tenen zie ik het aan.

Ondertussen wordt de zuster vanaf de gang toegesproken door een andere zuster en hun stemmen zijn een moment irritant luid aanwezig.

Cato gaat ondertussen gewoon door en is aan het zingen. Ze doet alsof ze de woorden niet meer weet. Dit prikkelt de bewoonsters weer om mee na te gaan denken.

Er komt een pop tevoorschijn en die wordt erg mooi gevonden. Er is even spel met de pop.

Dan laat de mw. Cato schrikken en Cato incasseert dit erg mooi. Als de mw. een zakdoek vraagt dan wil Cato het tafelkleed aanbieden, maar weer is de zuster haar te vlug af. De zakdoekjes worden al gegeven. Weg mooi moment.

En zo knap dat Cato zich daar niet door van de wijs laat brengen en rustig doorgaat met contact maken.

Cato speelt nog even met de mw. dat ze haar koffertje niet open kan maken.

En dan krijgen ze het toch voor elkaar (zonder zuster in de buurt) dat de mw. Cato toch in haar stoel kan helpen. Als ze op wil staan dan moet ze steeds blijven zitten van de mw.

Uiteindelijk neemt Cato afscheid van de mensen in de woonkamer en dit tafereel is ook weer ontroerend. Er wordt lang nagezwaaid en Cato krijgt het advies dat ze voorzichtig moet zijn.

Op de gang ontmoet Cato een mw. met een rollator. De pop wordt geaaid en de roos en de

koffer met een mooi doek worden er ook bijgehaald. Er ontstaat een mooi gesprek, waarvan ik (op afstand) de woorden niet kan verstaan, maar het ziet er mooi samenzweerderig uit. Dan gebruikt Cato haar roos om de weg schoon te vegen om er een mw. in een rolstoel door te laten. En daarna weer ontroering.

Dezelfde mw. die Cato als eerste tegenkwam loopt weer over de gang. Ze is erg bezig met de engeltjes. Samen maken ze er een lied van (De engeltjes in de hemel, daar is het altijd goed).

In een andere woonkamer maakt Cato contact met een blinde mw. die in een rolstoel zit.

Cato begint met zingen en de voeten van mw. gaan op en neer.

Dan volgen er harde stemmen van de verzorging.

Jammer. De voeten zijn stil.

Gelukkig gaan de stemmen weer weg en de voeten gaan weer bewegen.

Samen hebben ze een prachtig en ontzettend grappig gesprek,

Cato gebruikt ook weer haar roos en even later een muziekdoosje.

Wanneer Cato van tafel is dan zie ik dat mw. nog "zoekt" naar haar.

Dan roept ze de zuster, want ze wil naar de w.c.

Zo, wat gebeurt er toch veel in korte tijd.

Prachtig spel gezien met veel ontroerende momenten.

Er werden erg veel attributen gebruikt.

De mooiste momenten waren die zonder. (Behalve het muziekdoosje, want dit versterkte juist de conversatie).

Fijn stemgebruik, goed afgestemd. Ook met weinig woorden kon Cato toch de indruk wekken dat ze hele gesprekken voerde.

Cato voelt ook wanneer ze wel of niet dichterbij kan komen (b.v. niet op schoot gaan zitten).

Ook had ik het gevoel dat Cato een echt "maatje" was. Uit heel haar houding sprak hoe betrokken ze was bij de bewoners.

En hoeveel ontroering er kan ontstaan.

Goede opbouw en veel emoties laten zien.

Na het spel was er weer het omkleden, waarbij ik nog de gelegenheid had om veel vragen te stellen.

Vandaag weer erg veel geleerd.

Hartelijk bedankt dat ik heb mogen kijken.

Ik heb ervan genoten!